

Arrest

nr. 127.855 van 4 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WAARNEMEND VOORZITTER VAN DE IV KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2014 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 24 juli 2014 houdende de terugnrijving (bijlage 11) van verzoekster en de beslissing van 25 juli 2014 tot terugnrijving (bijlage 11) ten aanzien van verzoeker alsook de beslissingen houdende de vernietiging van hun visa, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 en 25 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2014 om 17.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. GOOSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekers werden op 24 juli 2014 geïnterpelleerd door de Grensinspectie op de luchthaven van Zaventem.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding) nam inzake verzoeker op 25 juli 2014 en inzake verzoekster op 24 juli 2014 een beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11) en een beslissing tot nietigverklaring van een visum. Verzoekers werden hiervan op 24 en 25 juli 2014 in kennis gesteld. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.3. De bestreden beslissingen voor mijnheer (verzoeker) luiden als volgt:

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 25 juli 2014 om 16:50 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal Luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende (...)

De heer: naam K.(...) voornaam M.-A..(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Russische Federatie wonende te Rusland

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te (...) op 26.05.2014

houder van het visum nr. 003832101 van het type C afgegeven door Grieks Consulaat te Kiev

geldig van 15/07/2014 tot 13/09/2014

voor een duur van 30 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Moskou Domodedovo met het vlucht SN2836, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door Griekenland.

Betrokkene wenst het Schengengrondgebied te betreden via België voor een verblijf dat zich één nacht in Duitsland zal voltrekken waarna betrokkene op 25.07.2014 met de wagen naar Thessaloniki, Griekenland zal vertrekken.

Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van en visum dient het hoofdverblijf van betrokkenen zich in Griekenland te voltrekken.

Echte om dit te staven kan de betrokkene enkel een hotelreservatie voorleggen die op elk moment geannuleerd kan worden en vervolgens verschillend is van de reservatie die werd voorgelegd om zijn visum te verkrijgen (...).”

Eveneens op 25 juli 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot nietigverklaring van een visum. Verzoeker werd hiervan op 25 juli 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw, Meneer K.(...), A.(...)

(...)

Op verzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie,

(...)

Heeft / hebben / werd

(...)

X uw visum onderzocht. Nummer 003832101, afgegeven: 14.07.2014.

0 het visum is geweigerd X het visum is nietig verklaard 0 het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door Griekenland.

Betrokkene wenst het Schengengrondgebied te betreden via België voor een verblijf dat zich één nacht in Duitsland zal voltrekken waarna betrokkene op 25.07.2014 met de wagen naar Thessaloniki, Griekenland zal vertrekken.

Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van en visum dient het hoofdverblijf van betrokkenen zich in Griekenland te voltrekken.

Echter om dit te staven kan de betrokkene enkel een hotelreservatie voorleggen die op elk moment geannuleerd kan worden en vervolgens verschillend is van de reservatie die werd voorgelegd om zijn visum te verkrijgen (...)"

1.4. De bestreden beslissingen voor mevrouw (verzoekster) luiden als volgt:

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Op 24 juli 2014 om 22:10 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal Luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende (...)

mevrouw: naam K.(...) voornaam K.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Russische Federatie wonende te Rusland

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te (...) op 26.05.2014

houder van het visum nr. 003026582 van het type C afgegeven door Grieks Consulaat te Kiev

geldig van 28/06/2014 tot 26/08/2014

voor een duur van 30 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Moskou Domodedovo met het vlucht SN2836, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door Griekenland.

Betrokkene wenst het Schengengrondgebied te betreden via België voor een verblijf dat zich één nacht in Duitsland zal voltrekken waarna betrokkene op 25.07.2014 met de wagen naar Thessaloniki, Griekenland zal vertrekken.

Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van en visum dient het hoofdverblijf van betrokkenen zich in Griekenland te voltrekken.

Echte om dit te staven kan de betrokkene enkel een hotelreservatie voorleggen die op elk moment geannuleerd kan worden en vervolgens verschillend is van de reservatie die werd voorgelegd om zijn visum te verkrijgen (...)"

Eveneens op 24 juli 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot nietigverklaring van een visum. Verzoeker werd hiervan op 24 juli 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Mevrouw, Meneer K.(...), K.(...)

(...)

Op verzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie,

(...)

Heeft / hebben / werd

(...)

X uw visum onderzocht. Nummer 003026582, afgegeven: 27/06/2014.

0 het visum is geweigerd X het visum is nietig verklaard 0 het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. *X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)*

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door Griekenland.

Betrokkene wenst het Schengengrondgebied te betreden via België voor een verblijf dat zich één nacht in Duitsland zal voltrekken waarna betrokkene op 25.07.2014 met de wagen naar Thessaloniki, Griekenland zal vertrekken.

Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van en visum dient het hoofdverblijf van betrokkenen zich in Griekenland te voltrekken.

Echter om dit te staven kan de betrokkene enkel een hotelreservatie voorleggen die op elk moment geannuleerd kan worden en vervolgens verschillend is van de reservatie die werd voorgelegd om zijn visum te verkrijgen (...)"

2. Over de vordering tot schorsing

1.5. De drie cumulatieve voorwaarden

1.6. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

1.7. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

1.7.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

1.7.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verweerder wijst erop dat de vordering van verzoekster manifest laattijdig werd ingediend en deze van verzoeker niet diligent nu hij tot de laatste dag heeft gewacht om een verzoekschrift in te dienen. Immers de bestreden beslissingen van verzoekster dateren van 24.7.2014 en van verzoeker van 25.7.2014 (waarbij beide beslissingen telkens werden betekend op dezelfde dag als waarop zij werden genomen).

Inzake verzoeker

Uit het administratief dossier en uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat verzoekers sinds 24 juli 2014 grond van artikel 74/5, §1, 1° van de vreemdelingenwet worden vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Verzoeker wordt dus “vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering”, zoals “in het bijzonder” wordt vermeld in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien zoals verwerende partij het stelt, het niet diligent voorkomt te wachten tot de laatste dag, dan dient te worden vastgesteld dat verzoeker een vordering heeft ingesteld binnen de gestelde termijn van 10 dagen.

Uit de gegevens die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld, blijkt dat verzoeker op 5 augustus 2014 zal worden teruggedreven naar Rusland waardoor een gewone vordering tot schorsing wellicht te laat zou komen.

Inzake verzoekster

Wat verzoekster betreft dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden gedateerd op 24 juli en deze niet, zoals bij haar echtgenoot, opnieuw gedateerd werden op 25 juli (zie met pen doorstreepte datum) terwijl beide echtgenoten samen reisden en samen hun motieven aan de grensinspectie kenbaar moesten maken (zie rapport federale politie van 24 juli 2014).

1.7.3. Ter terechtzitting werd na consultatie en uitvoerige bespreking van de stukken van het administratief dossier en van de door verzoekende partij neergelegde stukken vastgesteld dat de bestreden beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht op 24 juli 2014. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 25 juli 2014 over tien dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 4 augustus 2014 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 3 augustus 2014 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet dient in de beschikking waarbij verzoekster wordt opgeroepen worden aangegeven dat de vordering van verzoekster manifest laattijdig voorkwam. Echter zoals hoger gesteld, werden de wijzigingen van de datum op verzoekers bestreden beslissingen met de hand gecorrigeerd. Het administratief dossier werd pas net voor de terechtzitting neergelegd waaruit de datum van betekening van de bestreden beslissingen aan verzoekster met zekerheid kon blijken. De verzoekende partij werd ter terechtzitting dan ook in de mogelijkheid gesteld om haar standpunt omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep uiteen te zetten en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Ter terechtzitting werd geen overmacht aangetoond enkel dat het moeilijk is op het weekend een advocaat aan te stellen.

Er worden geen nuttige redenen gegeven voor de laattijdigheid van verzoeksters vordering. De exceptie van verwerende partij is op dit punt gegrond. De vordering ingesteld door verzoekster is onontvankelijk.

De door verwerende partij opgeworpen exceptie inzake verzoekster is gegrond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van verzoekster is onontvankelijk ratione temporis.

1.7.4. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

1.8. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

1.8.4. De interpretatie van deze voorwaarde

1.8.4.1. Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

1.8.5. De toepassing van deze voorwaarde

1.8.6. Verzoekers voeren voort in een eerste middel de schending aan van “artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991), schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 31 december 1980)”; in een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “*art. 2, punten 2 en 3 van het Protocol Nr.4 bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, tot het waarborgen van bepaalde Vrijheden die niet reeds in het Verdrag en in Eerste Protocol daarbij zijn voorzien.*”

1.8.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven

die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

1.8.8. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...)”

De tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 32, 1 a), II van de Visumcode dat luidt als volgt:

“Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond” en artikel 34.1. van de Visumcode waarin wordt gesteld:

“Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.”

Verzoeker kan dus hoegenaamd niet worden gevolgd waar hij stelt dat de juridische grondslag van de beslissingen zou ontbreken.

Waar verzoeker voorts betoogt dat de in casu voorziene motivering niet afdoende is omdat gesteld werd “dat verzoekers hun hoofdverblijf enkel staven door een hotelreservatie die op elk moment kan gewijzigd worden” en menen dat de “beslissingen niet werden genomen op basis van alle stavingstukken, te weten de bewijzen van reservering van hotels en van de respectieve vluchten hebben onderzocht en hun onderlinge samenhang niet hebben nagekeken of onderzocht, wat in hoofde van verweerder een grove nalatigheid is waaruit voor verzoekers uiterst zware consequenties zijn gevolgd” kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker zich herhaalt en voorbijgaat aan de motieven van de bestreden beslissing die de stukken 5 (hotelreservatie in Thessaloniki), 6 (hotel in Stuttgart) en 2 (de vluchten) hebben onderzocht en waarvan wordt vastgesteld dat “Betrokkene wenst het Schengengrondgebied te betreden via België voor een verblijf dat zich één nacht in Duitsland zal voltrekken waarna betrokkene op 25.07.2014 met de wagen naar Thessaloniki, Griekenland zal vertrekken. Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van een visum dient het hoofdverblijf van betrokkenen zich in Griekenland te voltrekken. Echter om dit te staven kan de betrokkene enkel een hotelreservatie voorleggen die op elk moment geannuleerd kan worden en vervolgens verschillend is van de reservatie die werd voorgelegd om zijn visum te verkrijgen (...)”.

1.8.9. Verzoeker voert nog de schending aan van “art. 2, punten 2 en 3 van het Protocol Nr.4 bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, tot het waarborgen van bepaalde Vrijheden die niet reeds in het Verdrag en in Eerste Protocol daarbij zijn voorzien” en betoogt dat de uitoefening van deze rechten aan “geen andere beperkingen mag worden gebonden dan die bij de wet zijn voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de nationale veiligheid of van de openbare veiligheid voor de handhaving van de openbare orde, voor de voorkoming van strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

1.8.10. Artikel 2 van het vierde aanvullend protocol bij het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden stelt als volgt:

“Vrijheid van verplaatsing

1. Een ieder die wettig op het grondgebied van een Staat verblijft, heeft binnen dat grondgebied het recht zich vrijelijk te verplaatsen en er vrijelijk zijn verblijfplaats te kiezen.
 2. Een ieder heeft het recht welk land ook, met inbegrip van het eigen land, te verlaten.
 3. De uitoefening van deze rechten mag aan geen andere beperkingen worden gebonden dan die die bij de wet zijn voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de nationale veiligheid of van de openbare veiligheid, voor de handhaving van de openbare orde, voor de voorkoming van strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.
- De in het eerste lid genoemde rechten kunnen ook, in bepaalde omschreven gebieden, worden onderworpen aan beperkingen die bij de wet zijn voorzien en gerechtvaardigd worden door het algemeen belang in een democratische samenleving”.

Verzoeker beperkt zich tot het stellen dat “De toeristenreis om gezondheidsredenen van verzoekers maakt een banale verplaatsing uit die niet mag onmogelijk gemaakt worden door de door verweerder getroffen maatregelen die in het concrete geval van verzoekers totaal met noodzakelijk zijn in het belang van de nationale veiligheid of van de openbare veiligheid voor de handhaving van de openbare orde, voor de voorkoming van strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen” en meent “dat de beslissingen indruisen tegen het fundamenteel recht van verzoekers op verplaatsing. De beslissingen schenden dan ook het EVRM dat directe werking heeft in België”.

Verzoekers gaat eraan voorbij dat het artikel stelt dat de beoogde bewegingsvrijheid iedereen toekomt die “wettig” op het grondgebied van een Staat verblijft en waarvoor geen andere van de in het artikel genoemde beperkingen gelden, wat niet het geval is nu zoals uit bovenstaande blijkt, dat verzoekers visum is nietig verklaard. Voorts zoals de verwerende partij terecht benadrukt, wordt verzoeker niet weerhouden het grondgebied van België te verlaten, integendeel. Aldus kan niet worden ingezien hoe artikel 2 van het vierde aanvullend protocol bij het EVRM geschonden kan zijn, laat staan een schending inhouden van een fundamenteel recht.

1.8.11. De twee aangevoerde middelen zijn ongegrond.

1.9. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

1.9.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

1.9.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

1.9.2. De beoordeling van deze voorwaarde

1.9.2.2. In haar verzoekschrift oppert verzoeker het volgende in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“ Verzoekers ondernemen de geplande reis naar Griekenland om aldaar in gunstige klimatologische omstandigheden gedurende een korte periode die zij zich financieel kunnen veroorloven door te brengen in functie van de gezondheidstoestand van verzoeker K. die volgens de Russische artsen zou lijden aan bot tuberculose.

Verzoeker dit verblijf in Griekenland ontzeggen zou nadelig zijn voor zijn gezondheid en daarenboven zou een teruggedrijving voor deze weinig bemiddelde mensen een grote financiële aderlating zijn die zeer onterecht zou zijn aangezien verzoekers te goeder trouw zijn”.

1.9.2.3. Daargelaten dat verzoeker zijn nadeel koppelt aan het feit dat hij door toedoen van de terugleiding naar de grens niet in de mogelijkheid verkeert toeristisch te verblijven in Griekenland in een gunstig klimaat, en niet aantoon dat dergelijke gunstige klimatologische omstandigheden in zijn eigen land ontbreken, wordt evenmin aangetoond dat deze korte reis medisch onontbeerlijk is. Dit klemmt te meer nu verzoeker heeft gewacht tot de tiende dag om een beroep in te dienen en hij op 6 augustus reeds zou terugreizen naar zijn land. Voorts betreft het verloren gaan van financiële inspanningen een financieel nadeel. Een financieel nadeel is, in principe, herstelbaar, aangezien wie een financieel nadeel lijdt, zich tot de burgerlijke rechtbank kan wenden om een schadevergoeding te verkrijgen (RvS 21 augustus 2003, nr. 122.271).

Er wordt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

1.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet is voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

2. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ten aanzien van verzoekster is onontvankelijk.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ten aanzien van verzoeker wordt verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op maandag vier augustus tweeduizend veertien door:

Mevr. K. DECLERCK

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

K. DECLERCK